

grundelser for at søge penge på ny, og det giver en række problemer.

Så vil jeg også gerne spørge med hensyn til børn, der bliver hjemtaget af økonomiske grunde. Der er jo en mulighed for, at Den Sociale Ankestyrelse selv undersøger de konkrete sager, og vil fru Pia Christmas-Møller også arbejde for, at den mulighed bliver brugt – altså at man de steder, hvor der er begrundet mistanke om, at børnene hjemtages af økonomiske grunde, aktivt undersøger, om det virkelig er tilfældet?

Kl. 15.05

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod for en kort bemærkning og derefter fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig at høre, at fru Pia Christmas-Møller ikke vil privatisere det sociale arbejde, men jeg forstår stadig ikke, hvor pengene til det sociale arbejde, som det offentlige fortsat skal udføre, skal komme fra, når der bliver skåret væk fra statens side, og man overlader det til kommunerne, som der også bliver skåret ned på. Hvordan skal kommunerne så få udført det boligsociale arbejde?

Den anden del er, at de frivillige er i hvert fald ikke dem, der skaffer boligerne. Hvad vil man gøre for at sørge for, at der kommer de mange, mange tusinde boliger, der mangler? Hvis man er henvist til at overnatte i legehuse på en legeplads eller sove på toilettet på sin arbejdsplads, går der altså ikke alt for mange år, før man får andre store sociale problemer, og derfor er det at skaffe boliger helt nødvendigt, hvis vi skal forebygge større sociale problemer. Hvis regeringen havde valgt at bruge de 2,2 mia. kr., den på finansloven har givet i skattelettelser til erhvervslivet, til at bygge boliger for, kunne vi have fået afhjulpet en stor del af problemet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Margrethe Vestager for den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Som jeg også har sagt tidligere, synes jeg, det er udmærket og al ære værd, at man gør en indsats for at sikre kvaliteten af opholdsstederne, altså de steder, hvor børn bliver anbragt. Men det, jeg er interesseret i, er ikke kun kvaliteten af op-

holdsstederne, men at børn faktisk får lov til at blive i de opholdssteder, hvor de nu engang er anbragt.

Vi risikerer at komme i en situation, hvor den sociale eksport, vi hører om fra nogle kommuner, hvor bistandsklienter bliver bedt om mere eller mindre frivilligt at flytte til et andet sted, faktisk medfører, at når også børnesagen flytter, sker der en genoptagelse af børnesagen, som hviler på økonomiske grunde. Vi har derfor et meget stærkt ønske om, at man også følger netop dette område meget intenst i en periode, hvor der er en stram kommunaløkonomi, så vi sikrer, at det ikke er de allermost sårbare børn, det kommer til at gå ud over, uanset at alle ved, at omkostningerne ved at sikre dem en ordentlig barndom er meget, meget tunge, og at det derfor også må gå ud over børn på normalområdet. Det er netop en del af den sociale bevidsthed, at man er villig til den prioritering.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Til fru Margrethe Vestager: Jeg er lige så optaget som fru Margrethe Vestager af at sikre de sårbare børn en ordentlig opvækst, og jeg bliver lige så vred og indigneret, når jeg oplever, at man i kommuner eller andre steder spekulerer økonomisk og kynisk i ikke at give dem optimale opvækstforhold. Jeg kender selv nogle konkrete eksempler på, at nogle sager bliver genoptaget, fordi den ene forælder flytter over en kommune-grænse, og det bringer børnene i en helt umulig og urimelig situation, hvor usikkerhed og utryghed igen kommer til at præge dagliglivet. Det er uacceptabelt, og jeg mener, der skal gøres noget ved det.

På samme sæt og vis skal der gøres noget ved de kommuner, som måtte finde på at hjemtage børn alene af økonomiske grunde. Det er ikke acceptabelt, og derfor kan jeg også bekræfte over for fru Karen Jespersen, at jeg synes, det er rimeligt, at man giver ankestyrelsen et vink med en vognstang om, at dette område skal der altså fokus på, for vi vil ikke acceptere et svigt over for disse sårbare børn og unge.

Til fru Line Barfod: Jeg ved ikke rigtig, for det er jo en gentagelse af den debat, der allerede har været. Vi har fremhævet ganske mange gange, hvordan vi allerede i opposition uden om den daværende regering gennemtvang et forslag, der halverede den kommunale byrde ved opførelse af nye, almennyttige boliger. Det er en kendsgerning, og vi har altså lettet muligheder-